Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Eriksen, Vilhelm.; sat i Scene af "Suffløren".
Titel | Title:	Robinson : Dukkekomedie i 8 Tableauer
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Alfred Jacobsens Forlag, [1894]
Fysiske størrelse | Physical extent:	31 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

15,-275,-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020873168

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

15,-275.-80

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Robinson.

Dukkekomedie i 8 Tableauer

af

Vilhelm Eriksen.

Sat i Scene af **„Suffløren“**.

Alfred Jacobsens Forlag.

Studiestræde 24.

1894

PERSONERNE:

Crusoe, Købmand i York.
Margrethe, hans Hustru.
Robinson, deres Søn.
Tom Hunter, dennes Ven.
Selkirk, Kaptajn paa Briggen »Svanen«.
Fredag, Kanibal.
Sebastian, Kaptajn paa Sørøverskonnerten »Kaiman«.
Benjamin, hans Styrmand.

Matroser, Vilde.

Handlingen foregaar i Midten af det 17. Aarhundrede.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

1. Tableau.

Anno 1660.

Dekoration: Værelse hos Crusoe.

Personerne: *Crusoe, Margrethe;* (senere: *Robinson, Tom).*

Crusoe. Hvor bliver dog Drengen af, Margrethe?

Margrethe. Ak, kære Mand, hvor ved jeg dog det; han fik Lov af mig til at gaa ned ved Torvet for at passiare med sine Venner.

Crusoe. Venner! Ja, det er nogle nette Venner, Dagdrivere alle til Hobe. Du burde ikke have tilladt ham at gaa.

Margrethe. Han har jo dog været saa flittig i Dag, siddet paa sit Kammer lige siden i Morges og hængt over sine Bøger, saa han har sikkert rigtig godt af at trække lidt frisk Luft.

Crusoe. Bøger, siger Du, aa ja; men ved Du hvilke Bøger, han hænger over? Rejsebeskrivelser, Krøniker og alt af lignende Sort. Hans Hu staar ikke til ærligt Arbejde som Købmand. Nej, Eventyr og Galmandsværk,

det er det, som han har Lyst til. De Handelsbøger, jeg gav ham for otte Dage siden, har han, saa Skam, ikke rørt ved. Jeg havde, for at prøve ham, lagt Mærker i Bøgerne, som vilde vise om han havde beskæftiget sig med, hvad jeg havde beordret ham til; men nej, Bøgerne er ej en Gang blevet taget frem. I Stedet for at have Lyst til at føre min hæderlige og ansete Bedrift videre, tænker han kun paa Galskaber, og paa at øde alt hvad jeg har samlet.

Margrethe. Kære Mand! Vær ej saa streng. Husk paa, at han er saa ung.

Crusoe. Lige meget! Arbejde skal han, om han vil vedblive at være min Søn, ellers . . .

Margrethe. Ti, Fatter!

Crusoe. Det kan ikke hjælpe, lille Kone; en Gang maa det siges: Drengen maa tage sig sammen, hvis ikke . . .

Margrethe. Tys lille Fatter, der kommer han.

Robinson ind. God Aften, Moder, god Aften, Fader!

Margrethe. God Aften, min Dreng.

Robinson. Er Du vred, Fader? Du svarer mig ikke.

Margrethe. Din Fader har vist Grund til at være det.

Crusoe. Hør Dreng! Dine Vidtløftigheder maa have en Ende. Længe har jeg ærgret mig over dine gale Streger, nu er min Taalmodighed forbi. I Morgen

tidlig Kl. 7 slet møder Du ved min Pult og tager fat med at hjælpe til med Arbejdet. Den, som vil tage mit gode Navn og min gamle Handel i Arv, maa i Tide lære at arbejde. Vil Du ikke det, saa kender jeg Dig ikke mere, jeg gør Dig arveløs, Du er ikke mere min Søn . . .

Margrethe. Men kære, gode Fatter . . .

Crusoe. Basta! Jeg har talt! ud.

Margrethe. Aa, min egen Dreng!

Robinson. Moder! Moder! Jeg har jo dog ikke fortjent den Tiltale.

Margrethe. Det tør jeg ikke udtale mig om. Din Fader har mere Forstand end jeg.

Robinson. Bedste, lille Moder, er det da Synd at være ung og livsglad, at længes efter den fri Natur og den friske Luft . . .

Margrethe. Det er Synd, ikke at være flittig . . .

Robinson. Men, Moder . . .

Margrethe. Ti, Barn! Jeg tør ikke svare Dig — hverken for din eller for min Skyld. Læg Dig din Faders Ord alvorligt paa Sinde. God Nat, min egen, kære Dreng! ud.

Robinson. God Nat, kære Moder! — Ak, hvor jeg er bedrøvet; jeg har dog vist fortjent min Faders haarde Ord. Men, hvor kan jeg dog løsrive mig fra mine raske Kammerater. — Naa! Jeg maa jo. — Ja, det er det

bedste. I Morgen, i Morgen vil jeg begynde et nyt Liv, et Liv, der kan glæde begge mine kære, gamle Forældre.

Tom ind. Robinson! Robinson!

Robinson. Ja, hvad vil Du?

Tom. Nu skal Du bare høre: Jeg skal ud at rejse, langt, langt bort.

Robinson. Hvorledes?

Tom. Du kender nok Kaptajn Selkirk, som fører Briggen »Svanen«?

Robinson. Ja, ja, hvor?

Tom. Tænk Dig blot, jeg har faaet Lov til at rejse med ham paa hans Tur til Ostindien. Vi sejle i Morgen Aften fra Hull.

Robinson. Som Passager?

Tom. Nej, som Matros.

Robinson. Som Matros?

Tom. Ja! Du gør Dig ikke nogen Ide om, hvilket herligt Liv det vil blive. Eventyr paa Eventyr paa Søen, og naa vi først Ostindien, er der Rigdomme, som man kun behøver at tage for at eje.

Robinson. Er det muligt?

Tom. Om det er muligt! Ja, det er det rigtignok, Kaptajnen har selv fortalt det. Tag med!

Robinson. Det er umuligt!

Tom. Hvorfor dog?

Robinson. Jeg har lovet mig selv, at fra i Morgen vil jeg være flittig og arbejde for mine Forældre.

Tom. Hvorledes kan du arbejde bedre for dem end ved at bringe herlige Skatte med hjem?

Robinson. Min Fader vil aldrig tillade mig at rejse.

Tom. Saa rejs uden hans Tilladelse.

Robinson. Nej, nej, han vil blive meget vred paa mig derfor.

Tom. Aa, hvad saa, det gaar snart over.

Robinson. Nej, Du, jeg vil ikke.

Tom. Vær nu ingen Nar! Kaptajnen har givet mig Lov til at tage en Kammerat med; Du er en rask Gut, dristig og forvoven, følg mig og din Lykke vil være gjort.

Robinson. Mine Forældre . . .

Tom. Naar Du kommer hjem, rig som en Krøsus, med Skatte som Du selv har erhvervet Dig, ville de modtage Dig med aabne Arme; naa, kom nu med!

Robinson. Jeg maa dog først sige Farvel . . .

Tom. Nej, vist ikke, saa ryger det Hele i Lyset. Kom nu, min Fader har Heste, vi tage hver en, i Morgen tidlig ere vi i Hull. Klæder faa vi hos Kaptajnen, Rejsepenge har jeg, kom, afsted til Lykken.

Robinson. Nuvel da, afsted til Lykken . . . Farvel mit Barndomshjem, Farvel! begge ud.

2. Tableau.

Dekoration: Ved Havnen i Hull.

Personerne: *Selkirk, Matroser;* (senere: *Robinson, Benjamin* og *Tom*).

Selkirk. Naa, Folk, nu er det bedst at vi komme ombord. Ere Alle samlede?

Matroserne. Javel! Nej, vi mangle Styrmanden.

Selkirk. Hvad for noget? Jeg saa ham jo drive om her for et Øjeblik siden.

En Matros. Han har havt saa meget at snakke med Sebastian, Kaptajnen paa »Kaiman«, om.

Selkirk. Saa? Ham siger man om, at han er Sørøver.

Matroser. Det er han! Han er en stor Skurk!

Selkirk. Der kommer Benjamin!

Benjamin ind. God Aften, Kaptajn Selkirk!

Selkirk. Vel mødt, Styrmand! I blev noget længe borte. Hvor har I været?

Benjamin. Jeg har kun gaaet og spejdet efter Eders ny Matros, Tom, tror jeg han hedder.

Selkirk. Naa, han hitter os vel nok.

Benjamin. Kanske! Det skulde vel ikke være ham der kommer?

Selkirk. Jo! der har vi ham.

Tom og Robinson ind.

Tom. God Aften, Katpajn, jeg bringer en Ven med; han har stor Lyst til at fare med.

Selkirk. Hvor kommer han fra?

Tom. Ligesom jeg fra York.

Selkirk. Hvor gammel er Du, min Gut?

Robinson. Atten Aar!

Selkirk. Og Du vil være Sømand. Har Du faaet Orlov fra dit Hjem?

Tom. Han har redet hele Natten og Dagen for at naa Eder i rette Tid.

Selkirk. Det spurgte jeg ikke om. Har Du faaet Lov af din Fader til at gaa til Søs?

Robinson. Min Fader ved intet om, at jeg er rejst.

Benjamin. Da faar han vist snart at vide, hvor mange Guldfugle Du har lettet hans Pengeskrin for.

Robinson. Hvad vover I at sige?

Benjamin. Naa naa! Rejsepenge maa der jo til.

Robinson. Hvis I ikke tager Eders Ord i Jer igen, skal min Kaarde lære Eder Høflighed.

Selkirk. Stille Folk, intet Skænderi! Vil Du med mig, maa Du være ærbødig mod dine Foresatte. Han der er min Styrmand, og ham maa du lystre.

Benjamin. Hører Du, Hanekylling!

Tom. Kaptajn Selkirk, vogt Eder for den Mand . . .

Selkirk. Hvad mener Du?

Robinson. Er der flere Skibe her end Eders som hedder »Svanen«?

Selkirk. Nej!

Robinson. Da Tom og jeg kom hertil, vare vi inde i et Værtshus for at faa at vide, hvor vi kunde træffe Eder. Der hørte vi ganske tilfældig, at Eders Styrmand talte med en anden, Sebastian, tror jeg han hed, om i Nat at entre Eders Skib.

Selkirk. Død og Ulykke, er det sandt?

Tom. Vi hørte det begge!

Benjamin. I lyve begge.

Robinson. Eders Styrmand fortalte den anden, at Eders Ladning var 30000 Dukater værd.

Selkirk. Det ved ingen andre end Benjamin. Unge Mand, jeg tror Dig. Benjamin, vi maa skilles.

Benjamin. For en saadan Drengs Skyld!

Selkirk. Jeg har længe haft Mistanke til Jer. Gaa!

Matroser. Sørøver! Afsted med sig.

Benjamin. Jeg gaar, men vogt Jer, naar vi atter mødes ud.

Selkirk. Tak, I unge Mænd! Velkomne! Lader os nu komme ombord, at vi kunne naa rum Sø, inden Sørøverne faa lettet. Det gælder for os alle Æren og Livet.

Matroserne. Leve den gode Kaptajn Selkirk!

Tom. Lykkelig Rejse for os alle!

Selkirk. Lykkelig Rejse for os alle!

3. Tableau.

Dekoration: »Svanen« paa Atlanterhavet.

Personerne: *Selkirk, Robinson;* (senere: *Tom*).

Selkirk. Se, Baaden forsvinder mere og mere, de Slyngler betænke sig ikke paa at forlade os. Og jeg har dog aldrig gjort dem nogen Fortræd. Hvor de dog ere utaknemlige mod mig, som har været en Fader for dem.

Robinson. Og al Provianten have de taget med. Det gør mig ondt, hjerteligt ondt, Kaptajn Selkirk, at I for min Skyld skal lide saa meget.

Selkirk. Tal ikke derom. Det er min egen Skyld. Jeg burde ikke have taget denne Sørøver Benjamin op, da han laa i Vandet og var lige ved at drukne, efter at han var falden overbord fra Sørøverskibet. Havde jeg tænkt mig, at han vilde forlokke alle mine Folk, mens jeg sov, havde jeg hellere kastet ham ud til Hajerne. Nu er alt mig klart. Benjamin, som er en øvet Svømmer, har kastet sig i Vandet, for at vi skulde tage ham op. Naar først han var ombord hos os, skulde han stifte Mytteri og tage mit Skib i Besiddelse.

Robinson. Men hvorfor skete det da ikke?

Selkirk. Han kunde nok faa mine Folk til at gøre Oprør og forlade mig, ved Løfter om alt muligt, men

dræbe mig og tage min Ejendom vare de dog for ærlige til. De Taaber, nu ere de i Sørøverens Klør.

Uvejret tager til.

Tom op paa Dækket. Kaptajn, der er to Fod Vand i Lasten.

Selkirk. Vi ere fortabte!

Robinson. Hvad skal vi dog gøre. Skibet lystrer ikke mere Roret. Aa, Moder! Moder! Hvorfor blev jeg dog ikke hos Dig.

Skibet begynder at synke.

Tom. Vi synke! ud.

Selkirk. Ja, og Baaden er borte. Kæmp nu for Livet, unge Mand. Kom med! ud.

Robinson. Jeg kan ikke!

Lyn. Tordenskrald.

Fader og Moder! Tilgiv mig!

Skibet forsvinder i Bølgerne.

---

4. Tableau.

Dekoration: Havet i Uvejr.

Personerne *Robinson* paa en Vragstump, *Tom.*

Robinson. Hjælp! Hjælp! Ak, vil dog ingen hjælpe. Aa! Skal jeg nu omkomme her, dø saa ung, midt i al min Synd! Hjælp! Hjælp! Jeg kan snart ikke mere.

Hvad er det! Hvor er dog Skibet? Den kære, gode Selkirk! Den brave Tom!

Tom op. Hjælp! Himlen være priset! Du lever endnu! Hjælp mig, min Arm gør saa ondt, jeg kan ikke røre den.

Robinson nærmer sig ham langsomt. Jeg kommer, Ven!

Tom. Jeg kan ikke mere, Du, jeg maa give slip. Tilgiv mig alt det onde jeg har forvoldt Dig, tilgiv mig, hører Du, jeg handlede kun i barnagtig Letsindig . . . . Jeg synker, aa, min Moder . . . ned.

Robinson. Tom! Tom! Stakkels kære Tom! Han er borte. Himlen være hans Sjæl naadig . . . . og mig med. Jeg føler, at jeg ikke kan holde mig længe. Stakkels Mor og stakkels Far! Hvor har jeg dog bragt Eder Sorg, I kære to. Min sidste Tanke skal være en Bøn for Eder, en Bøn af en ulykkelig Søn, som angrer sine Synder. Aa, min stakkels gamle Far!

Det er efterhaanden blevet stille og mere klart.
I Baggrunden bliver en Ø synlig.

Hvad er det? Bedrager mit Øje mig? Nej, der er Land, Land! Nu frisk Mod og jeg naar det. Lovet være Du, der gav mig Livet og opholdt mig i min Nød.

Øen viser sig efterhaanden tydeligere.

5. Tableau.

Anno 1675.

Dekoration: Crusoes Stue.

Personerne: *Crusoe, Margrethe;* (senere: *Selkirk*).

Margrethe. Herregud, lille Fatter, nu sukker Du igen. Du ved jo dog, at det nytter intet. Havet giver ikke sine Døde igen. Aa, min egen, gode Dreng!

Crusoe. Græd nu ikke, lille Margrethe, husk paa vi maa finde os i vor Skæbne.

Margrethe. Ja vist, ja vist, jeg ved det vel, men . . .

Crusoe. Herregud, i Dag er det 15 Aar siden han forlod os. Havde jeg dog blot ikke været saa haard ved ham dengang.

Margrethe. Ak, lille Fatter, det var jo for hans eget Bedstes Skyld.

Crusoe. Hvem skal nu føre min gamle Bedrift videre, naar jeg er død og borte. Jeg har ingen Søn, ingen som kan løfte den Opgave. Mo'r! Mo'r! Du ved, at vi ere rige; tro mig, jeg gav gerne alt hvad jeg ejer for at vide Drengen i Live, for at kunne trykke ham til mit Hjerte.

Selkirk ind. God Aften! Tilgiv mig, at jeg saaledes trænger ind til Eder, Døren stod aaben.

Crusoe. Hvem er I?

Selkirk. Selkirk er mit Navn, jeg er Søkaptajn. Jeg kommer sydfra med en Ladning Elfenben, har I Lyst til at købe den, kan I gøre en god Handel.

Crusoe. Handel, aa hvad, Handel!

Selkirk. I er dog Kjøbmand!

Crusoe. Ganske vist. Hvad forlanger I?

Selkirk. Kom ombord og se Varerne.

Crusoe. Naar træffer jeg Eder?

Selkirk. I Aften, i Morgen, naar I vil. Mit Skib hedder »Svanen« og ligger ret herud for i Kanalen.

Margrethe. »Svanen«! Men saaledes hed jo Skibet han rejste med, og det gik jo under.

Selkirk. Hvad mener I, Frue?

Crusoe. Min Hustru taler om længst henfarne Tider.

Selkirk. Naa, det er altsaa et Ord, I kommer.

Crusoe. Ja, det er vist.

Margrethe. Hør, et Øjeblik, Kaptajn. Har I nogensinde hørt noget om et Skib, der hed som Eders.

Selkirk. Et Skib der hed som mit! Hvorledes?

Crusoe. Vi havde en Søn, der som ganske ung rejste fra os for at fare til Søs med et Skib, der hed »Svanen«, og det skal nok være forlist.

Selkirk. Jeg har aldrig kendt andre Skibe af det Navn end mit eget; ja, det vil sige, jeg havde et for flere Aar siden, som hed »Svanen«, det forliste; der var

ingen Søn af Eder ombord, jeg havde vel et Par unge Fyre med, men ingen af dem hed Crusoe.

Crusoe. Ak, nej, det vilde være et forfængeligt Haab at tro Robinson i Live.

Selkirk. Hvad siger I? Hed han Robinson?

Crusoe. } Ja, ja!
Margrethe. } Tal, kære Kaptajn!

Selkirk. Jeg havde en Gut hos mig af det Navn. En brav og munter ung Mand.

Margrethe. Det er ham, det er sikkert ham!

Selkirk. Jeg har aldrig set ham siden vort Forlis. Det er nu over 15 Aar siden, saa hvis I intet har hørt . . . .

Margrethe. Sig ikke mere, jeg har i alle de Aar levet i det Haab endnu en Gang at favne min Søn, tag ikke det Haab fra mig.

Selkirk. Hm, det er en underlig Sag . . . .

Crusoe. Hvor omtrent strandede I?

Selkirk. I Nærheden af en Ø paa 10′ eller 12′ Breddegrad; jeg har det noteret hjemme.

Crusoe. Tror I, at der er Mulighed for at finde Stedet?

Selkirk. Jo, det kan nok lade sig gøre.

Crusoe. Tror I, at hvis min Søn har reddet sig i Land, han endnu kan være levende?

Selkirk. Det er ikke godt at vide.

Crusoe. Nuvel, jeg og min Hustru ere gamle, vor Søn er vort et og alt, vil I føre os til Stedet?

Selkirk. Hvorledes mener I?

Crusoe. Jeg mener blot, at jeg ikke alene afkøber Eder hele Ladningen af Elfenben, men tillige Eders Skib, og at jeg endda tilbyder Eder 1000 gode Gulddalere, hvis I vil føre min Hustru og mig til Øen, hvor I strandede. Vi ville opsøge vor Søn! Vil I?

Selkirk. Top! Jeg slaar til.

Crusoe. Naar kan vi sejle?

Selkirk. Om to Dage vil »Svanen« være færdig til at stikke i Søen.

Crusoe. Godt! Om to Dage sejle vi.

Margrethe. Maatte Forsynet staa os bi.

---

6. Tableau.

Dekoration: Udenfor Robinsons Hytte.
Personerne: *Robinson;* (senere: *Fredag. Lamaet* og *Papagøjen).*

Robinson ind. Husker jeg ret er det i Dag Aarsdagen for min Stranding. Lad se! hen til højre. Ja, den 30. September 1660, altsaa i Dag er det 15 Aar siden, at jeg blev slynget op paa denne lille Tue. 15 Aar! 15 Aar! O, grumme Skæbne! Min Ungdom, min

dejlige, lyse Ungdom er gaaet tabt. Nøgen, som da jeg kom til Verden, kom jeg her til Øen; jeg ejede ikke et eneste Redskab, hvormed jeg kunde bjærge mig det nødvendigste til Livets Ophold, ikke et eneste Vaaben hvormed jeg kunde værge mig, og dog — jeg lever end. Det er maaske Uret af mig at beklage mig over, hvad der er timedes mig. Jeg kunde jo være død af Sult, dræbt af vilde Dyr. Dog lever jeg, dog aander jeg og haaber, haaber at min Hjemsøgelsestid en Gang vil faa Ende. Ret beset maa jeg takke for, at disse Prøvelser er sendt mig. Letsindigt flygtede jeg fra mit gode Hjem, fra mine stakkels Forældre, aa, Moder! Moder! Stakkels, kære, lille, ejegode Moder! Alle de Taarer Du har grædt for min Skyld, alle de søvnløse Nætter jeg har forvoldt Dig, kan Du tilgive mig det? Min Straf har været haard, og hvis der kan være Tale om at gøre Bod, da har jeg bødet haardt. Tilgivelsen kommer vel nok; jeg skal stræbe efter at gøre mig værdig dertil. Bøn og Ydmyghed har jeg øvet og vil jeg øve; enhver bitter og mismodig Tanke vil jeg banlyse, da vil jeg vel en Gang kunne være værdig til Naaden.

I 15 Aar har jeg ikke hørt anden menneskelig Røst end min egen, uden en eneste Ven har jeg arbejdet, fattigere end den fattigste Daglejer i England, og dog, undertiden føler jeg mig lykkeligere nu end den Gang,

jeg var omgivet af Rigdom, Glæder og Livets Goder. Hvad jeg bruger, har jeg, hvad jeg skal bruge, forfærdiger jeg mig. I Sandhed! Da Forsynet lærte Mennesket at arbejde, lærte det os at finde Lykken, thi Livets højeste Lykke og Velsignelse bestaar i Arbejdet.

Det er nu ogsaa utaknemmeligt af mig at sige, at jeg ingen Venner har. Jeg har jo alle mine Lamaer, og min kære, tro Papagøje; det er Venner, som ikke svigter mig, vel John? John, gamle Ven!

Papagøjen. Stakkels Robinson! Stakkels Robinson!

Robinson. Nej ikke »stakkels Robinson«. De Ord lærte jeg Dig i mine bedrøvede Øjeblikke, lad os være muntre. Saa længe der er Liv er der Haab. Kommer Tid . . .

Papagøjen. Kommer Tid, kommer Raad! Kommer Tid, kommer Raad!

Robinson. Ja, saaledes skal det være! Himlen hjælper os nok!

Papagøjen. Himlen hjælper os nok! Stakkels Robinson! Stakkels Robinson!

Hyl udenfor.

Robinson. Hvad er det? Vilde paa min Ø! bestiger en Klippeblok. En Flok vilde Sorte have endog slaaet Lejr ved Stranden. De har to Fanger med sig! Forfærdeligt! De fortære den ene, medens den anden river sig løs og kommer herhen. Han løber! De

andre kunne ikke indhente ham. Barmhjertige Himmel, frels ham! Lad mig frelse ham! Lad ham blive min Ven, min Staldbroder i Ulykken. Jeg vil vove at standse hans Forfølgere.

Fredag ind.

Vær ikke bange! Jeg vil forsøge at redde Dig. Hvilken Lykke, at jeg fra Vraget af det hollandske Skib reddede mig Pistoler. Frygt ikke, Fremmede! ud.

Skud.

Robinson ind. Du er frelst! Dine Forfølgere ræddedes for Skuddene og flygtede bort i deres Kanoer. Hvad hedder Du?

Fredag. Kazika! Kazika!

Robinson. Jeg forstaar Dig ikke, og Du heller ikke mig. Men vil Du blive hos mig, skal jeg aldrig gøre Dig ondt, Du skal være min Ven, min Broder.

Fredag. O Kazika! O Kazika!

Robinson. Jeg skal lære Dig mit Sprog og lære Dig at pleje mine Dyr. Se, her er mit Lama! Moderen til alle mine smaa Kid.

Lamaet ind.

Aa, hvor vi skal faa det godt. Det er i Dag en Festdag for mig, derfor vil jeg kalde Dig op efter Dagen, Du skal hedde »Fredag«.

Fredag. O Kazika! O Kazika!

---

7. Tableau.

Dekoration: En Lund paa Robinsons Ø.

Personerne: *Robinson, Fredag*; (senere: *Vilde, Sebastian* og *Benjamin*).

Robinson. Fredag! Fredag!

Fredag ind. Massa kaldte!

Robinson. Du glemmer helt at malke vore Geder

Fredag. Nej, mig glemme ingenting. Mig se Røg, sort Røg; sorte Mænd ere paa Øen.

Robinson. Hvor, hvor? Er det Vilde?

Fredag. Mig gerne spejde.

Robinson. Løb! Imidlertid vil jeg gøre vore Vaaben i Stand.

Fredag ud.

Ja, il min brave sorte Fælle, dit Skind er ligesaa sort som dit Hjerte er hvidt, gode ærlige Menneske.

Fredag ind.

Allerede tilbage! Hvad er der dog hændt?

Fredag. Massa! Dem have to Fanger. Dem spise Fanger her. Mig lyttet i Busk. Dem to, ti, mange Vilde. Dem komme her. Hyl udenfor.

Robinson Kom Fredag, lad os skynde os!

Begge ud.

Sebastian og Benjamin, forfulgt af Vilde, ind.

Sebastian. Hør, I sorte Utysker, hvor vil I have os hen.

Benjamin. De skal skaffe, Kaptajn, og vi skal være Maaltidet.

Sebastian. Tror Du, at de ere Menneskeædere?

Benjamin. Tvivler I, naar I ser paa deres Gebærder? De se jo ud til at kunne spise os raa.

Sebastian. Ja, men jeg har nu en Gang ikke stor Lyst til at lade mig bruge til Middagsmad; jeg vil prøve, om vi kan købe os fri.

Benjamin. Det er spildt Ulejlighed.

Sebastian. Folk! Vil I have Guld? Guld? Lad os slippe, skaf os en Kano og lad os gaa til Søs.

De Vilde hyler.

Benjamin. Bed I et Ave eller to, Kaptajn, hvis I ellers kan.

Sebastian. Jeg har glemt alle Bønner.

Benjamin. Pas nu paa, nu er de straks paa os.

Sebastian. Vi har jo kun de bare Næver. Hyl. Jeg tror Du har Ret. De Vilde nærmer sig. Lad os sælge vort Liv saa dyrt som muligt.

Skud. Hyl. De Vilde flygte.

Benjamin. Hurra! Det var paa høje Tid at Hjælpen kom.

Sebastian. Men hvor kom den fra?

Robinson ind med Fredag. Fra mig!

Benjamin. Hvem er I?

Sebastian. I er jo en hel Vildmand!

Robinson. Jeg er Eneboer og Hersker over hele Øen. Denne Vilde er, foruden mig, den eneste Beboer af min Ø. For 15 Aar siden strandede jeg med en Brig her paa Kysten, og jeg har siden maattet opholde Livet som jeg kunde bedst. Jeg har selv bygget mig en Hytte. Jeg har Geder og andre Husdyr. Jeg har Marker der give Brød, og nu, siden jeg for et Aarstid siden tog min sorte Ven Fredag til mig, savner jeg intet.

Fredag. Ja! Fredag ofre Liv for Massa! Massa frelst Fredag fra at blive spist.

Benjamin. Vi vare lige ved det samme og maa takke Eder fordi vi ere i Live.

Robinson. I ere velkomne! Hvor komme I fra?

Benjamin. Vi ere fra et Skib ved Navn »Kaiman«. Den Mand der var Kaptajn, jeg var Styrmand. Folkene gjorde Mytteri, satte os ud i en Baad og . . . .

Robinson. »Kaiman« siger I! Hedder I ikke Benjamin?

Benjamin. Hvad! Hvad behager! I kender mig!

Robinson. Og den Mand er Sebastian!

Sebastian. Død og Ulykke! Er I en Troldmand! I har levet her i 15 Aar siger I, og dog . . . .

Robinson. For 15 Aar siden var jeg Jungmand ombord paa »Svanen«. Robinson er mit Navn, Selkirk var min Kaptajn. Ham har I næppe glemt.

Sebastian. Retfærdige Himmel!

Benjamin. Gengældelsen!

Robinson. Jeg gengælder Ondt med Godt. Endnu en Gang: I ere velkomne. Kom til min Hytte og vederkvæg Eder. Alt hvad jeg kan, skal jeg gøre for at mildne Eders Skæbne.

Sebastian. Vi have ikke fortjent det af Eder.

Robinson. Kom, I skulle være mine Brødre. Omvender Eder til gode Mennesker, da vil Himlen nok sende os Frelse og Hjælp, saa at vi en Gang kunne komme hjem.

---

8. Tableau.

Dekoration: Strandbredden paa Øen.

Personerne: *Benjamin, Sebastian;* (senere: *Robinson, Fredag, Selkirk, Crusoe, Margrethe* og *Matroser*).

Benjamin. Ved Du hvad, Sebastian, jeg er saa smaat ked af vor Kejser.

Sebastian. Jeg med. Der er dog ingen Mening i, at vi skal gaa her og grave og rode i Jorden som Bønderkarle.

Benjamin. Jeg vilde ønske, at vi stod paa et Dæk igen.

Sebastian. Jeg med.

Benjamin. Du er jo ikke saa forknyt af Dig. I Nat

naar han sover, tage vi alle hans Vaaben og give ham . . . .

Sebastian. Tys! Intet Blod! Intet Blod! Vi har nok endda paa vor Samvittighed.

Benjamin. Du er nok i Færd med at blive omvendt.

Sebastian. Jeg vil nok være med til at flygte herfra, men ikke til at gøre den Mand ondt, som kun har gjort os godt.

Benjamin. Vel! Vi kan ogsaa tage Kanoen, fylde den med Levnetsmidler — og saa Farvel.

Sebastian. Lad gaa, men — intet Mord!

Benjamin. Du er tosset. Men se, se, Skibet derude.

Et Skib passerer Baggrunden.

Sebastian. Ved alle Spaniens Helgene! Du har Ret!

Benjamin. Blot det ikke, som saa mange andre, styrer her forbi uden at se vore Signaler. Vi maa have fat i Baaden. Kom!

Robinson og Fredag ind.

Robinson. Stands! Jeg har hørt, hvad her er talt. Skændige Røvere! I betænke Eder ikke paa at berøve mig den sidste Udvej til Redning, min Kano, som har kostet mig mange Aars Flid og Møje at bygge. Vogt Eder! Jeg har Vaabnene, gør I et Skridt mod den eller mig, fyrer jeg. Fredag! Hejs vort Nødflag.

Fredag ud.

Hvis dette Skib lægger til og bringer mig Frelse,

kan I gaa fri, jeg skal intet gøre Eder, men — sejler det forbi, maa I dø. Enten I eller jeg.

Skud.

Fredag ind. Baad komme med mange hvide Mænd!

Selkirk, Crusoe, Margrethe og Matroser ind.

Selkirk. Er her nogen, der ved om en Mand, ved Navn Crusoe, som forliste her for mange Aar siden . . .

Robinson. Min gamle Ven! Kaptajn Selkirk, kender I mig ikke.

Selkirk. Du! Du! Er det dig selv?

Robinson. Jeg er den ulykkelige Robinson Crusoe.

Crusoe. } Min Søn!
Margrethe. } Min egen kære Dreng!

Robinson. Moder! Fader! Aa, saa har endelig Himlen hørt mine Bønner, jeg ser Eder atter!

Selkirk. Dette er det vidunderligste jeg endnu har oplevet.

Sebastian. Kan Du tilgive os, Herre?

Robinson. Jeg har selv Tilgivelse behov. I kære, gode, gamle Forældre, tilgiv Jer Søn, der syndede af ungdommeligt Letsind, men som har gjort Bod i alle de mange lange Aar.

Crusoe. Hvor kan Du spørge!

Robinson. Tak, Fader! Tak, Moder! Og nu til Eder, I tvende, som stræbte mig efter Livet. Jeg tilgiver Eder alt.

Selkirk. Men, ser jeg Ret! Det er jo Benjamin! Den største Skurk Jorden har baaret. Nej! Han skal dø! Jeg tilgiver ham ikke.

Benjamin. I har en god Hukommelse, Selkirk!

Margrethe. Lad os komme bort.

Crusoe. Ja, kom ombord paa Skibet min Søn. Der kan Du fortælle mig dine Eventyr.

Selkirk. Men denne Mand er min. Ham fordrer jeg som Løn for, at jeg har fundet Robinson.

Robinson. Hør mig, Kaptajn! Hvis I krummer et Haar paa hans Hoved, bliver jeg her og forlader aldrig denne Ø. Lad Sebastian følge med, men lad Benjamin blive tilbage. Her er nok til, at han kan opholde Livet, vil han blot arbejde. Maaske vil han da omvende sig, og vil Himlen være ham naadig, kan det jo hænde, at et Skib kan befri ham.

Selkirk. Saa være det. Kom! Alle uden Benjamin ud.

Benjamin. De gaa! Hahaha! Nu er jeg Herre her! Jeg er Konge, Kejser, Pave! Hahaha!

Baaden med Robinson og hans Ledsagere forlade Øen.

Ha! Det lader dog til, at det er deres Alvor! Hallo! Tag mig med! De ere borte! Jeg er ene! Ene! Jeg er fortabt! Barmhjertige Himmel! Forbarm Dig over mig!

For fulde Sejl ses »Svanen« passere Baggrunden.

Vejledning

til Opførelsen af »**Robinson**« *paa Dukketeatret*).*

1. Tableau.

Til dette Tableau benyttes en Stue-Dekoration, som findes paa Arkene 159 og 160 af Alfred Jacobsens »Danske Teaterdekorationer«.

2. Tableau.

Til Dekorationen, der forestiller et Havneparti, anvendes Arket 109 til Bagtæppe; til Kulisser benyttes de som staa paa Arket 112. Umiddelbart foran Bagtæppet anbringes, tværs over Scenen, et Sætstykke med Vand (fra Arket 114) og foran dette et Sætstykke med Havneparti (fra Arket 198).

*) »Suffløren«s Anvisning til Forfærdigelsen af et stort og praktisk Dukketeater, med mange Illustrationer og Arbejdstegninger, udkommer i 6 Leveringer à 50 Øre. Subskription modtages hos alle Bog- og Billedhandlere, saa vel som hos Udgiveren, Litograf Alfred Jacobsen, København K.

3. Tableau.

Dekorationen, der forestiller »Svanen« som Vrag paa Havet, fremstilles ved Hjælp af Arkene 109, 110, 114, 201, 202 og 222.

Efter at Vraget, der staar paa Arket 222, er skaaret ud, fastgøres det til en Gænge af Træ, hvorved det kan sættes i en gyngende Bevægelse. Paa Gængen, der paa Midten maa være 1¼ Tom. høj, slaas et lille Brædt, paa hvilket Figurerne kunne føres.

Tværs over Scenen anbringes, i lige stor Afstand fra hverandre, Sætstykker med Vand (to fra Arket 114 og to fra Arket 202); de laveste anbringes selvfølgelig nærmest Prosceniet. Umiddelbart bag det højeste af de to Sætstykker fra Arket 114 anbringes Vraget. Som Baggrund anvendes et Skytæppe med fjern Kyst (Ark 201*). Som Sidedekorationer anvendes Luft-Kulisser (Ark 110). Luft-Suffit (Ark 114).

Et Lys anbringes bag Maanen i Bagtæppet. Lynstraalen er omhyggelig dækket med et løst Stykke Pap. Senere skydes et ujævnt afrevet Stykke Papir langsomt ind mellem Maanen og Lyset, og naar Maanen derved

*) I det til Bagtæppet afpassede Pap gores to Udskæringer, inden Bagtæppet opklæbes. Til venstre udskæres en zigzagformet Lynstraale, og foroven til højre, midt paa det til det lyse Skyparti svarende Sted, et cirkelformet Hul, der er 1 Tom. i Diameter, til Maane.

efterhaanden er gjort usynlig for Tilskuerne, flyttes Lyset hen bag Lynstraalen, der vises ved et Øjeblik at fjerne det bagved denne anbragte Papstykke.

Vraget vises langsomt synkende ved efterhaanden at føres ned gennem en Udskæring i Teatergulvet.

Belysningen maa straks fra Tableauets Begyndelse være dæmpet.

Et graat Flortæppe anbringes foran Dekorationen.

Mod Tableauets Slutning gøres lidt lysere, samtidig med at Bagtæppet ganske langsomt hæves ca. 4 Tommer over Teatergulvet, for at vise

4. Tableau:

Havet med Robinsons Ø i Baggrunden. Flortæppet hæves i Begyndelsen af Tableauet.

Robinson paa en Vragstump sættes ogsaa paa en Gænge; i Gængen anbringes en lille Øsken, saa at Figuren, ved Hjælp af en Dukkefører, kan føres fra Siden. Tom føres fra neden, gennem Lemmen i Teatergulvet.

---

5. Tableau.

Samme Dekoration som i 1. Tableau.

---

6. Tableau.

Udenfor Robinsons Hytte. Arket 109 anvendes som Bagtæppe. Til Sidedekorationer benyttes Kulisser

med Klipper (Arket 148) og tropisk Skov (Arket 165). De øvrige til Dekorationen hørende Sætstykker, som staa paa Arket 221, anbringes saaledes som Modeltegningen paa samme Ark viser.

---

7. Tableau.

Dekorationen hertil, som forestiller en Palmelund paa Robinsons Ø, sammenstilles af Arkene 163, 164 og 165.

---

8. Tableau.

Strandbredden paa Øen. Foran Luft-Bagtæppet (Arket 109) anbringes det højeste Sætstykke med Vand (fra Arket 202), foran dette endnu et Sætstykke med Vand (det højeste af dem der staa paa Arket 114), og atter foran dette et Sætstykke med klippefuld Strandbred (paa Arket 222). Til Kulisser anvendes de som staa paa Arket 148 (Klippe-Kulisser).

Baaden med de bortdragende Figurer bevæges tværs over Scenen nærmest Strandbredden. Skibet, der fører Robinson hjem, føres langsomt over Vandet i Baggrunden (se Dekorationstegningen paa Arket 222).

Alfred Jacobsens Forlag af Dukkekomedier med tilhørende Figurer og Dekorationer, samt Lager af Dukketeatre, er **Studiestræde 24,** København K.

Forlags-Katalog med Prisliste sendes paa Forlangende gratis og franko.

27/2. 46 + ut + lest es upskadat, JB